

El "mirall-miratge" d'Andreu Masaguer

El fotògraf sabadellenc exposa la seva obra a l'Acadèmia de Belles Arts, una reflexió sobre el relativisme urbanístic

ANA FERNÁNDEZ ÁLVAREZ / campanadas@telefonica.net

Andreu Masagué, sabadellenc, cursà estudis de medicina, però optà per la pràctica professional dins l'àmbit publicitari. Va ser membre de la Junta del Cine Club Sabadell de 1961 a 1969 i, de 1983 a 1986, membre de l'Espai 83', del Museu d'Art de Sabadell. Exerceix com a fotògraf editorial, publicitari i d'arquitectura, publicant els seus treballs a revistes com *FMR* i *L'Uomo Vogue*. És també l'autor de les fotografies dels llibres *Bolívia*, *Redescobrir la Costa Brava*, *El agua en España*, *Vinos de España*, *Mataró* i *Sabadell, al tombant del segle*, entre d'altres.

L'anterior paràgraf és la presentació que vàrem fer servir al número 11 de la sèrie *Ofelimos* de *Quadern*, per a explicar la trajectòria d'aquest fotògraf. Ara, tornem a utilitzar-la per a parlar de l'exposició que, inaugurada a l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell el 2 de setembre, va acabar el 17 d'octubre de 2009, presentant *Objectiu / Exposició. Lluís Brunet, Andreu Masagué, fotògrafs*.

A la Sala I de Belles Arts, Andreu Masagué hi exposava 14 fotografies que desplegaven la seva proposta fotogràfica i que va titular *Mirall-miratge*. En ella tothom va poder gaudir d'un interessant joc de reflexes de gran format, on ciutats com Sabadell o Barcelona es convertien en una mena de pell vítria, capaç de suggerir-nos interessants reflexions sobre l'efímer de la percepció, el relativisme urbanístic i l'alteritat de l'art. Propostes que quedaren eficaçment resumides a la fotografia síntesi que ens mostrava, des del carrer i a través del vidre de l'aparador de Belles Arts, la pròpia exposició.

Mirall-miratge és tota una tesi sobre la profunditat de camp, on es demostra que la perspectiva i la planimetria poden deixar de ser antònims, així com també hi queda absolutament palesa la diferència entre el realisme i la realitat, tot desfent la confusió entre el real i l'aparent, tal com ho havia fet Jacques Tati a *Play Time* (1967), en moments tan sublims com quan les turistes americanes veuen la Torre Eiffel a través del reflex d'una porta de vidre.

Des de 1929 l'arquitectura del vidre creà sempre uns espais uniformats, a base d'utilitzar superfícies translúcides que, com ideològicament pretenia aconseguir Walter Gropius, volia diluir i confondre l'àmbit privat i el públic i, a l'hora, imbricar l'entorn als edificis, convertint el reflex en decoració. Una experiència que, a la llarga i malgrat la tossuderia de molts arquitectes contemporanis, resulta obsoleta i deshumanitzadora. En aquesta exposició, l'objectiu de Masagué va ser capaç de dotar a aquestes ciutats-escenari de quelcom d'humà, a través de la premeditació del seus enquadraments i de la recerca del reflex precís, tot demostrant que, actualment, enamorats de la xarxa virtual, qualsevol pretensió del *trompe-l'oeil*, no és necessàriament fruit de la creativitat artística, sinó de la pròpia realitat.

Els trencaclosques dels seus fantasiosos reflexes resulten estimulants i són capaços de reconciliar el ciutadà amb la seva pròpia ciutat, ja que l'estimulen a mirar-la d'una altra manera, més poètica i més suggeridora, connectant passat i present, com per exemple, a la imatge que atrapa el reflex de la torre de Sant Fèlix.

Les 14 fotografies de Masagué qüestionen l'existència d'una percepció unívoca de l'entorn, demostrant que l'art, per molt realista que pretengui ser, pel fet de ser precisament art, no resulta un document notarial, sinó una petjada poètica que permet accedir a un món màgic d'immensa versemblança, on no solament hi ha espai, sinó també temporalitat, ja que la intenció de l'enquadrament ens connecta amb el pensament del fotògraf i, aquest, no s'evoca en l'espai, sinó en el temps, ja que és, fonamentalment, instant.

En els seus miratges segmentats, l'arquitectura recupera el discurs cívic que és capaç de dotar l'urbanisme d'essència moral. Llàstima, però, que sigui novament l'art i no els departaments d'urbanisme qui s'encarreguin d'aquesta feina.

El 2008, vaig descobrir que el cos del meu avi va ser...
...es
de la rosa
comuna de
demantri de
Llaida al Valle
de los Caídos